

Hoppet

Jag och Nadja sitter på golvet och bygger på vårt Duplo-torn när Pia kommer in i lekrummet. "Idag ska vi på skogsutflykt och samla löv, kottar och pinnar för vårt nästa projekt" säger hon. Cecilia, Kasper och några andra som spelat Uno börjar prata om vad de ska göra i skogen. "Jag tänker samla de finaste löven" bestämmer Cecilia. Kasper gissar att vi ska bygga kottkossor och vill hitta en gigantisk kotte. Pia kommer upp till mig och undrar vad jag håller på med. När jag säger att jag bygger med Nadja kollar hon bara konstigt på mig. Hon går upp till Gun och mumlar något om barnens livliga fantasi, men jag låtsas inte om det.

Det är en varm och solig dag, så vi klarar oss med munkjackor. Någon av Cecilias vänner står och skryter om sina nya skor som hennes mamma köpt. Hon visar hur de blinkar och glänser. Jag har på mig min brors gamla smutsiga sneakers. "Snabba på nu Maja!" ropar Gun åt mig. Vi går i en par-kö till skogen som inte ligger så långt från daghemmet. Vid det här laget tror jag att alla har lärt sig vägen utantill. Pia och Gun förklarar att alla ska hitta ett fint löv, en stor kotte och några pinnar. Som Kasper gissade, ska vi göra kottkossor. Löven ska vi plasta och sedan hänga i ett kartongträd i daghemmets korridor.

Till slut säger tanterna att vi ska ha fritid sista halvtimmen. Cecilia bestämmer att de alla ska till tornet. Tornet är ett högt och mäktigt träd dit man har spikat fast plankor som våningar och steg. Grenarna är väldigt stadiga och från en av dem hänger det en gunga. Tornet är allas favoritplats i hela skogen. "Du, Maja, kom med oss" säger Cecilia. Jag ser hur hon fnittrar med sina vänner, men jag går ändå. Kanske de nu vill vara kompisar med mig.

Vi klättrar upp till högsta våningen och sparkar bort lite löv som fallit. "Nå ska du hoppa ner då?" frågar Cecilia plötsligt och puttar mig framåt mot kanten. "Va?" utbrister jag. Vi är helt för högt uppe. "Ja, om du vill vara med oss ska du visa det" säger en av Cecilias vänner Ida. Innerst inne vet jag att jag inte ska göra det. Mamma har länge pratat om hur farligt tornet egentligen är. Men det tänker jag inte på. De andra har börjat ropa. "Fegis! Fegis!" alla i kör. Även de som jag trodde var mina vänner. De vill vara med i kompisgänget. "Fegisen, hoppa nu!" hör jag Kasper ropa. Jag får en klump i halsen. Borde jag hoppa? Hur är jag så feg? Ropen börjar eka i mitt huvud. "Maja är feeegis" ropar Cecilia. Plötsligt hör jag inte rop mer. Jag hör bara en viskning. När jag tittar upp ser jag Nadja. Hon står längre bort, men jag hör henne bra ändå. "Hoppa inte. Säg nej. Du är bättre än dem" säger hon om och om igen. Jag tittar ner från trädet och tänker på hur mycket de skulle reta mig om jag vägrade. Jag vill be Nadja om hjälp men hon står inte där mera. Ändå tänker jag på hennes ord. Och mammas. "Nej" mumlar jag.

“Va?” frågar Cecilia. “Sluta. Jag vill inte hoppa.” Hon kollar konstigt på mig men börjar skratta. Sedan ropar hon ännu högre. “Maja är den fegaste fegisen!” Jag känner att klumpen har försvunnit från min hals och i stället börjar ilskan bubbla. “Ni är de värsta personerna någonsin!” utbrister jag. Ropen har tystnat. Jag är inte helt säker vad som händer men jag hör en duns. Cecilia ligger på marken och gråter. Dagistanerna har sprungit fram bredvid henne och försöker prata med henne. Mellan hulkningarna får hon ut en sak. “Maja skuffade ner mig!” Pia och Gun tittar upp mot trädet och ser rosenrasande ut när de får syn på mig. Vi alla klättrar ner från trädet men ingen går och tröstar Cecilia. Alla står bara kvar med chockerade miner. Pia kommer fram till mig och börjar prata om konsekvenser och om något samtal som vi ska ha med min mamma. Jag står bara tyst och nickar lydigt. Aldrig skulle de lyssna på min sida av berättelsen.